

Veľkonočná vigília B - Mk 16, 1 - 8

Že má vstať z mŕtvych

Veľká otázka, ktorú si ľudia vždy kládli od chvíle, keď nadobudli vlastné vedomie seba, bola táto: „*Prečo sa náš život musí raz skončiť?*“ Ostatné živé bytosti nevedia, že ich život sa raz skončí, iba človek má toto vedomie. Ak sa odstráni myšlienka na smrť, pretože to človeka vystraší, tak potom zrieka sa niečoho, čo vlastné iba človeku...

Preto je povolaný zmieriť sa s touto otázkou. Ak sa tak stane, potom žije život iným spôsobom t.j. ak má na pamäti, že jeho život má svoj začiatok ale aj koniec. Patrí to k jeho ľudskej prirodzenosti. Ani Boh nemôže urobiť človeka nesmrteľným, pretože ak by ním bol, bolo by to iné stvorenie. ... Potom sa naskytá otázka: „*Ak sme určení na smrť, prečo nás Boh priviedol na svet? Ak je našim konečným cieľom smrť, potom ak Boh existuje, tak potom si z nás urobil srandu?*“

Odpradávnasa ľudia pokúšali nájsť odpoveď na túto nepríjemnú otázku. V antike na Blízkom východe na ňu odpovedali mýtmí, ktoré odrážali ich filozofiu. Akú odpoveď dali mýty na túto otázku? Povedali: „*Keď bohovia vytvorili ľudstvo, to, čo dali ľudstvu bola smrť; život si držali oni vo svojich rukách*“. Je to odpoveď, ktorú dáva napr. Gilgameš, keď sa chystá prejsť zo sveta živých do sveta mŕtvych, lebo chce ísť hľadať svojho priateľa Enkidua. Nie je tu žiadna nádej, bohovia si uchovali nesmrteľnosť pre seba. Je to skľučujúca reflexia, ktorú Siduri komunikuje s Gilgamešom.

Ale nielen v mýtoch je takáto skľučujúca reflexia. Nájdeme ju aj v Biblii. Šalamún v modlitbe (1 Kr 29, 15) hovorí: „*Dni človeka na zemi sú ako tieň a niet nádeje*“. Kniha Kazateľ je ešte priamejšia: „*Osudy ľudí a zvierat sú rovnaké: pretože hynú tie, tak aj zomierajú aj tamti; pre každého existuje iba jeden život dávajúci dych pre všetkých. Preto všetko je márnosť. Všetci smerujú na to isté miesto: všetko pochádzalo z prachu a všetko sa na prach obráti*.“ Katateľova reflexia je vskutku skľučujúca. On nemá iné svetlo ako svetlo ľudského uvažovania. Záhada smrti teda zostala.

Iba žalmisti začali mať správne tušenie riešenie tejto otázky, ktorá ľudstvo vždy tak trápila. Žalmisti pochopili, že by sa nemalo vychádzať z filozofického uvažovania o nesmrteľnosti duše, ale pozývali zamýšľať sa nad logikou lásky: ak Boh vstúpil do dialógu lásky s človekom, ak je jeho láska autentická, potom „si z nás nemôže robiť srandu“. Napríklad autor 16. Žalmu končí svoju modlitbu slovami: „*Ty, Bože, nemôžeš dovoliť aby tvoj svätý*“ - hovorí preklad, ale hebrejský výraz ... je chazid, čo znamená „*tvoj milenec*“ – „*nemôžeš dovoliť Ó Bože, tvoj milenec zostať v šeole*.“ Ty mi musíš ukázať cestu života - akou cestou mám ísť, aby som sa dostal zo šeolu, pretože Ty nemôžeš byť bezo mňa. A potom, hovorí žalmista, nastane úplná radosť byť vždy s tebou. Intuície žalmistov sú správne ... ale to ešte nebola istá odpoveď na zmysel nášho bytia. Je to až na Veľkú noc, keď Boh dal definitívnu odpoveď na túto otázku.

Skúsme si predstaviť, že sme na Kalvárii, večer toho piatku 7. apríla 30. roku, teda v deň, keď bol Ježiš ukrižovaný. Jozef z Arimatei už odchádza od hrobu po tom, čo k jeho vchodu privälil ten veľký kameň. Bol svedkom potupnej smrti spravodlivého človeka, ktorý žil iba tým, že miloval a miloval bez prestania. Domnievam sa, že jeho reflexia ho priviedla k podobnému záveru, ktorý povedal aj Kazateľ: *„Je tu jeden osud pre všetkých: pre spravodlivých a pre zlých, pre čistých a nečistých, pre tých, ktorí si ctia Boha, a pre tých, ktorí sa mu rúhajú. Každý skončí v šeole, osud každého je rovnaký.“* Jozef z Arimatei to musel uzavrieť takto skľučujúco.

Na Jeruzalem zostupuje tma a ticho. Rodiny sú zhromaždené v osvetlených domoch na veľkonočnú večeru, nič sa nehýbe, pretože sa začal veľký odpočinok. Takto prešla sobota židovského Pesachu. Ježiš bol uložený v hrobe a ľudia sa zhromaždili v domoch na Veľkonočnú večeru. Prechádza sobota a večer a tým sa začína nový deň. Niektoré ženy opúšťajú svoje domovy, pretože sa skončil veľkonočný odpočinok. Sú to tie isté, ktoré boli svedkami Majstrovej smrti a jeho pohrebu. Počujme, čo chcú urobiť.

Ked' sa pominula sobota, Mária Magdaléna a Mária Jakubova i Salome nakúpili voňavé oleje a išli ho pomazať. V prvý deň týždňa, skoro ráno, po východe slnka, prišli k hrobu a hovorili si: „Kto nám odvalí kameň od vchodu do hrobu?“

Predtým, ako sa priblížime k tejto evanjeliovej pasáži, je potrebné vyvarovať pred chybou, ktorej by sa mohol dopustiť nepozorný čitateľ. Čo sa tým myslí? Mýli sa ten, kto pristupuje k veľkonočným príbehom, ktoré napísali štyria evanjelisti, akoby sa malo jednať o štyri rôzne historické kroniky. Čo sa môže stať? Takýto čitateľ narazí na nezrovnalosti a protirečiacie informácie. Napríklad Marek, ako budeme počuť, hovorí, že ženy videli v hrobke mladého muža ... Lukáš hovorí, že videli dvoch mužov ... Matúš dokonca popisuje veľkolepú scénu, v ktorej hovorí, že keď sa ženy prišli k hrobu, nastalo veľké zemetrasenie a Pánov anjel zostúpil z neba, odvalil kameň a sadol si naň. Jeho vzhľad bol ako blesk a šaty biele ako sneh. Z hrôzy, ktorú z neho mali, sa stráže chveli, ale Pánov anjel povedal ženám: „Vy sa nebojte...“ V tejto chvíli je neopatrný čitateľ dezorientovaný, zmätený a čuduje sa a pýta sa: „Čo teda vlastne ženy videli? Ktorý autor má pravdu?“ Múdry čitateľ si tu kladie inú otázku. Takú, akú si musíme položiť aj my sami: „Čo mi chce každý evanjelista povedať a aké obrazy používa? Aký jazyk používa?“ Pretože jazyk, štýl a obrazy musím odlišiť od posolstva samotného, od jeho zmyslu.

My tohtoročnú Veľkú noc, čítame Markovu verziu evanjeliového posolstva a pokúsime sa pochopiť, čo nám chce evanjelista povedať ... Začnime motívom, ktorý ženy nútil ísť k hrobu. Marek hovorí, že chceli ísť pomazať jeho telo olejmi... Vyzerá to ako jasná informácia, ale nie je to tak. Neexistoval totiž obrad mazania mŕtvol olejom. Zvyčajne bolo telo mŕtvoly umyté, oblečené a zabalené do plachty. V židovskej kultúre nebolo vôbec nijaké mazanie. V skutku aj Matúš a Ján hovoria, že ženy šli navštíviť hrob. To áno, navštíviť hrob zosnulého, to bolo vo zvyku. Totiž tri dni po pohrebe ho šli príbuzní oplakávať a tiež sa ubezpečiť, že jeho smrť je definitívna... To je dôvod, pre ktorý ženy, ako nám hovorí Matúš a Ján, išli navštíviť hrob.

Prečo potom evanjelista Marek hovorí o pomazaní? Predovšetkým by som povedal, že evanjelista chce, aby sa čitateľ zamyslel. Zdá sa, že evanjelista chce pozvať meditovať nad gestom, ktoré chcú ženy urobiť: je to jediná vec, ktorú človek ešte môže urobiť tvárou v

tvár smrti: pomazať mŕtvolu a zabalzamovať ju. Čo tým však získa? Ten kto mumifikuje mŕtvolu, nevyhráva na smrťou, ale naopak postaví pomník víťazstvu smrti. Tu nás evanjelista naozaj chce prinútiť, aby sme sa zamysleli. Človek so svojimi schopnosťami nikdy nebude schopný premôcť smrť. Tieto praktiky sú všetky iba utišujúce vlastnú bolesť a ľudia sa snažia nimi nejakým spôsobom predĺžiť život zosnulého aspoň vo svojej mysli.

Existuje ešte ďalší dôvod, prečo Marek predstavuje vôľu žien pomazať Ježišovo telo. Aby pomazali Ježišovo telo, musia odvaliť kameň, ktorý oddeľuje svet živých od sveta mŕtvych. Ale tento kameň je nepohyblivý. Marek nás chce skutočne upozorniť na tento kameň: človek môže zabalzamovať mŕtvolu, ale nedokáže odvaliť kameň. Keď je človek mŕtvy, je navždy oddelený od sveta živých. Sú to dva svety, ktoré už spolu nesúvisia. Človek nie je schopný otvoriť dvere, ktoré by mohli opäť spojiť tieto dva svety.

Zamyslime sa: čo mohli ženy, ktoré šli k hrobu v to Veľkonočné ráno očakávať? Mohli očakávať oživenie mŕtveho, tak ako sme už povedali že príbuzní po troch dňoch prišli kontrolovať telo. Avšak v prípade Ježiša, ktorého telo bolo umučené a jeho bok prebodnutý, bolo takéto oživenie tela absolútne nemožné. Mohli očakávať vzkriesenie podľa presvedčenia, ktoré existovalo - aj keď nie u všetkých izraelských obyvateľov. Farizeji totiž verili vo vzkriesenie, ale aj oni to chápali je ako reanimáciu mŕtvoly; avšak kedy aj oni očakávali že takéto vzkriesenie nastane? Až po stovkách, tisíckach, možno miliónoch rokov... Hovorili, že keď Mesiáš, keď príde do Kráľovstva Syna človeka, tak spravodliví ožijú. Toto presvedčenie sa začalo šíriť dve storočia pred Kristom a je istým očakávaním vzkriesenia. Práve túto vieru spomína napr. aj Marta, keď povedala Ježišovi: *„Viem, že môj brat, ktorý je spravodlivý, znovu vstane, keď bude existovať Kráľovstvo Syna človeka.“* Ale v toto zmŕtvychvstanie verili iba farizeji, zatiaľ čo sa to saduceji sa jej vysmievali. Ostatní ľudia mali iné problémy, nesústredili sa na tému vzkriesenia. Ježiš sám hovoril o vzkriesení, povedal, že kto v neho verí, neumrie: biologický život sa končí, ale život večný, ktorý Ježiš priviedol na tento svet a ktorý nie je daný mŕtvym, ale živým, tento život večný sa nedotýka konca biologického života. Ježiš hovoril o živote, ktorý nikdy nekončí o živote bez smrti... Nerozumeli však tomu, čo povedal, bolo potrebné ďalšie svetlo, svetlo Veľkej noci, aby sme pochopili, čo Ježiš povedal o víťazstve nad smrťou: nie predĺženie biologického života; buď opatrný: tento život sa nedáva mŕtvym, ale je darovaný živým, ktorí neumierajú práve preto, že majú tento život darovaný Večným.

Ženy idú skoro ráno, v prvý sobotný deň, na východe slnka. Návšteva hrobky je presnejšie špecifikovaná tromi časovými indikáciami, ktoré sú významné. Evanjelista kladie dôraz na „skoré ráno“ - vychádza slnko. Nerád by som prehnal alegóriu symbolu východu slnka, ale dôraz evanjelistu, ktorý hovorí o východe slnka nás však vedie k tomu, že si myslíme, že naráža na nové svetlo, ktoré má osvetliť temnoty sveta. Tá temnota, ktorá obklopila celé ľudstvo zúfalstvom, sa teraz čoskoro rozpustí. Svitne svetlo nového dňa.

„Hovorili si: kto nám odvalí kameň?“ Tu je prekážka, ktorú ľudská sila nie je schopná odstrániť, iba zásah neba môže znovu otvoriť komunikáciu medzi týmito dvoma svetmi. Vypočujme si, s čím sa stretávajú ženy, ktoré prídu k hrobke.

Ale keď sa pozreli, videli, že kameň je odvalený; bol totiž veľmi veľký. Keď vošli do hrobu, na pravej strane videli sedieť mladíka oblečeného do bieleho rúcha a střípli. On sa im prihovril: „Neľakajte sa! Hľadáte Ježiša Nazaretského, ktorý bol ukrižovaný. Vstal

z mŕtvych. Niet ho tu. Hľa, miesto, kde ho uložili. Ale choďte a povedzte jeho učeníkom a Petrovi: „Ide pred vami do Galiley. Tam ho uvidíte, ako vám povedal.“

Evanjelista Marek poznamenáva, že keď ženy prišli k hrobu, tak „zdvihli zrak“, znamená to, že ho dovtedy mali zrak upretý smerom k zemi. Nejde o sekundárny detail, Marek tam vtedy nebol, ale ak si všimne toto „pozdvihnutie zraku“, chce nám tým, dať isté posolstvo. Tieto ženy sú jednoducho obrazom toho, čo ľudstvo stále robilo až do toho okamihu. Hľadalo odpovede na záhadu smrti upieraním pohľadu späť – dolu na zem. Svoje nádeje zveruje ľudstvo aj naďalej vede, technike – tj. mumifikácii. Ženy hľadeli smerom dolu k zemi a teda dorazili tam. Dnes sú tieto techniky rôzne, hovorí sa im klonovanie, hybernácia, ale cieľ je rovnaký: urobiť tento život večným ... Odpoveď sa hľadá „zo zeme“ a teda výsledok nemôže byť iný ako vždy ... Najviac čo sa môže dosiahnuť je predĺženie staroby, tohto biologického života. Nie zo zeme môže prísť víťazstvo nad smrťou. Pred hrobom, pred akýmkoľvek hrobom, nás Marek pozýva urobiť to, čo urobili ženy: pozdvihnúť zrak a nechať sa osloviť svetlom, ktoré prichádza z neba. Ženy, ktoré „pozdvihli zrak“, tak si uvedomili, že kameň, ktorý sa nedal pohnúť ľudskou silou, tak bol odsunutý silou z neba. „Bol odvalený.“

Uvedomili si, že sa stalo to, čo človek nikdy nedokázal: Nieкто zlomil moc smrti. Vošiel do šeolu a vyprázdnil šeol, rozdrvil smrť. Ježiš prelomil bránu smrti, keď vošiel do šeolu a tým zlomil moc smrti. Víťazstvo nad smrťou v zmysle iba predĺženia biologického života nie je skutočným víťazstvom nad smrťou, pretože smrť sa potom vráti, toto monštrum (smrť) si vezme svoju korisť aj tak. Víťazstvo nad smrťou nastáva iba vtedy, keď človek, ktorý žije biologický život (ktorý sa zákonite raz skončí odovzdaním smrti), tak tento človek dostal prijal počas svojho života ešte taký život, ktorého sa toto monštrum smrti dotknúť nemôže.

Ženy vstupujú do hrobu. Prekročili hranicu a prišli do kontaktu so svetom mŕtvych. Mysleli si, že nájdu mŕtvych - starých ľudí v šeole, ale hľa aké prekvapenie ... A vidia „mladého muža“, grécky výraz je neaniskon. Tento výraz je použitý ešte jeden krát pri opise udalostí, ktoré sa stali v Getsemanskej záhrade. Keď vojaci videli, „mladého muža“, ktorého chceli zajať, tak on sa im vyšmykol a ako sa snažil utiecť im, tak im zanechal v rukách „plachtu a utiekol nahý“. Je to jediný krát, čo sa v evanjeliách ešte niekde vyskytuje tento výraz „mladý muž“. Potom druhý krát je použitý tu pri hrobke avšak tentoraz už „mladý muž“ nie je zahalený v plachte, ale v bielom rúchu, ktoré žiari svetlom ... Je to znamenie, že ženy v šeole v ktorom právom očakávali že nájdu starý život a smrť, tak namiesto toho našli mladého muža a život. Odkedy Ježiš zostúpil do šeolu, do podsvetia, vstúpil tam večne mladý život. V Božom svete človek nikdy nezostarne, pretože čas už neplynie ... A tento mladý muž sedí napravo, grécky výraz je entois dexioi je napísaný v množnom čísle: doslova „na pravých stranách“. Teda tam, kde je všetko pozitívne, všetko je krásne: na tomto svete, kde ženy očakávali nájdenie mŕtvol. Nie! Namiesto toho našli všetko krásne, pretože to je nový svet, svet Boží, svet Večného a biele rúcho je symbolom svetla, slávnosti, radosti.

„Ženy sa zľakli“. Je to prekvapivá reakcia. Očakávali by sme radosť, alebo úžas. Avšak je tu preľaknutie. Existuje grécky výraz, *extázis*, je to, akoby vyšli zo seba, vstúpili do kontextu, sveta, ktorý neočakávali, sú zmätené. Strach je vyvolaný stretnutím s nebeským poslom. Strach, alebo hrôza sú normálne reakcie, keď sa v Biblii hovorí o stretnutí s Božím svetom. Marek viac ako iní zdôrazňuje reakciu strachu u žien. Toto je prvá reakcia.

Potom mladý muž hovorí ženám: „*Nebojte sa! Vy, ktorí hľadáte Ježiša Nazaretského, ktorý bol ukrižovaný.*“ Sú to dva extrémny Ježišovho verejného života: Nazaret, odkiaľ začína svoju misiu a Kalvária - kríž. Tento život vstúpil do Božieho sveta.

"Bol vzkriesený, nie je tu. Hľa miesto, kde ho položili." Očakávali, že v šeoľe nájdu nielen tohto ich zosnulého, milovaného Ježiša, ktorého tam pochoval Jozef z Arimateji, ale aj samotný šeol, kde mali byť všetci zosnutí. „*Nie*“, hovorí mladý muž, „*tu je mladý život, lebo sem vstúpil život Večného.*“

Nasleduje pozvanie, ktoré mladý muž dáva ženám. „*Chodte a povedzte učeníkom a Petrovi, aby išli do Galileji. On tam ide pred nimi. Tam ho uvidíte, ako vám povedal.*“ Úlohou žien nie je hovoriť o svojich zážitkoch ktoré mali, ale pozvať učeníkov, aby mali aj oni rovnakú skúsenosť. Čo znamená toto pozvanie? Učeníci musia ešte raz nastúpiť na cestu, po ktorej kráčali s Majstrom. Oni totiž nevideli, kde končí jeho darovaný život. Musia teda znovu prejsť túto cestu a na konci cesty si uvedomia, že On mal pravdu ... A až potom rovnako ako stotník, aj oni spoznajú v tvári Ježiša, ktorý dáva život, tvár Boha, ktorý je láskou a jedine láskou. Potom budú vo svojej hĺbke srdca vnímať hlas, ktorý ich upokojí: „*ak budete žiť tak ako On z lásky, vstúpte s ním do sveta vzkriesených.*“ Je to skúsenosť, ktorú tento mladý muž pozýva každého z nás: Znovu prijať posolstvo Markovho evanjelia, ktoré sa začína v Galileji, sleduje celý život Majstra a učeníkov až na Kalváriu a keď tam prídeme tak ako stotník môžeme aj my objaviť na tvári Ježiša Božieho Syna, toho, ktorý sa podobá Otcovi, pretože On svoj život dal z lásky: Boh je láska a jediná láska. Čo robia ženy?

Vyšli a utekali od hrobu, lebo sa ich zmocnila hrôza a strach. A nepovedali nikomu nič, lebo sa báli.

Utekali od hrobu, hovorí evanjelista Marek, „*zmocnila sa ich hrôza a estazis. A nikomu nič nepovedali lebo sa báli*“. V skutku sa báli; opäť sa otvára téma strachu a toto je záver evanjelia podľa Marka. Prečo sa evanjelium podľa Marka končí takto? Je to nesmierne prekvapujúce. Markovo evanjelium sa skončilo týmito veľmi zvláštnymi slovami: „*veľmi sa báli*“. Markovo evanjelium je jediné dielo svetovej literatúry, ktoré končí slovom „*v skutočnosti*“. Dôvod je veľmi jasný, pretože evanjelium podľa Marka nekončí ... naopak začína, pretože znovu začína z Galileji. Len keď opäť začne z Galileji a až keď dospeje k pohľadu nahor, k tomu kto daroval život, až potom sa končí táto cesta vyznaním viery, ktoré vyznal stotník.

Prečo sa ženy boja? Strach má teologický dôvod. Ženy zastupujú kresťanské spoločenstvo. Prečo sa boja? Keby sa ocitli pred mŕtvolou Ježiša, tak by boli určite plakali. Povedali by si: „*Hľa tu je spravodlivý, ktorý je zabitý a my celý svoj život budeme spomínať a oplakávať*“. Potom by ich život pokračoval presne tak ako predtým, s ich otázkami, plánmi, snami. Aj apoštoli by naďalej viedli život ako predtým, nič by sa nezmenilo, zostala by iba spomienka na tohto Ježiša z Nazareta a nič by sa nezmenilo. Ale oni sa zľakli.

Prečo sa zľakli pred zmŕtvychvstalým? Pretože ak On mal pravdu, tak sa všetko musí zmeniť. Ak mal pravdu, znamená to, že úspešný život nie je ten, ktorý je žitý sám za seba, ako nás k tomu vedie naša prirodzenosť. Úspešný život je život daný z lásky a toto nás desí. Ak sa nebojíme, znamená to, že sme nepochopili pozvanie Veľkej noci. Úspešný človek, ten, ktorý je uvedený do slávy Otca, ten, ktorý je skutočne Božím synom, je ten, kto dal

život. Ten, kto zažil Veľkú noc, tak sa nemôže nezľaknúť. Ak sa nebojí, znamená to, že ešte nepochopil.

Je tu ešte jeden dôvod: „*Nikomu nič nepovedali ...*“ Prečo nikomu nič nehovoria? Je to presne ten strach, ktorý dnes máme, keď chceme ohlasovať Zmŕtvychvstalého a Veľkú noc. Keď ohlasujeme morálne návrhy, ktoré predkladá Ježiš Nazaretský, sme na ne právom hrdí. Neexistuje žiaden krajší humanizmus, ako ten, ktorý navrhoval Ježiš. Jeho blahoslavenstvá sú vrcholom, ktoré môžu človeka urobiť skutočným človekom. Ale pokušenie je zastaviť a nepovedať o ňom je veľké. Kresťanský humanizmus, ktorý nám navrhuje Ježiš, by obstál aj bez Veľkej noci. Každý totiž v hĺbke srdca cítime, že skutočný človek nie je ten, kto zabíja, utláča, uráža, kradne ... Nie! Cítime, že skutočný človek je ten, kto miluje. To je skutočný človek, zvyšok – to je stále ríša zvierat a beštíí. Takáto ponuka ľudskosti by obstála aj bez tajomstva Veľkej noci. Pokiaľ však ide o ohlasovanie života až za hranicami života, života večného, ktorý nám bol daný, aj my sa potom začíname cítiť nepríjemne, takmer sa hanbíme ohlasovať túto pravdu, ktorá úplne mení náš vzťah k realite tohto sveta. Mení sa totiž spôsob videnia života, rodiny, peňazí, kariéry, všetko sa mení a teda my sa tiež akoby hanbíme predstaviť túto veľkonočnú perspektívu.

Preto sa niekedy počas slávania Veľkej noci stáva, že kazatelia namiesto ohlasovania pri ktorom by im mali iskriť oči, že ohlasujú víťazstvo nad smrťou, tak dávajú veľa odporúčaní, veľmi krásnych, ale často nemajú odvahu ohlasovať túto pravdu. Ústrednú pravdu pre našu vieru, život večného, ktorý premáha smrť.

Verím, že toto mlčanie žien má pre nás ešte aj ďalší význam, ďalšie posolstvo: Hlásanie evanjelia sa začína tichom žien. Oni nikomu nič nehovoria, je to začiatok ohlasovania evanjelia: znovu začať od Galileji. V Markovi sú práve ženy obrazom toho, kto ohlasuje Veľkú noc a to ešte viac ako obraz učeníkov ktorí bežia a ponáhľajú sa k hrobu. Ženy sú obrazom tých, ktorí počúvajú a zvnútorňujú svoju skúsenosť: pred ohlásením je potrebné ticho. U týchto žien a u všetkých, ktorí prežívajú Veľkú noc, nastáva vnútorný otras. Vedie to k nerovnováhe životných predstáv, ktoré sa stávajú úplne novými. Význam života a celej existencie sa radikálne mení, keď sa príde do svetla Veľkej noci. Hľa, ženy už nehovoria. Musia si najskôr uvedomiť ti otras, ktoré v nich nastali. Musia si uvedomiť vlastný vnútorný šok, až potom budú môcť pozvať ostatných, aby šli aj oni rovnakou cestou a tak dosiahli víziu Vzkrieseného. Prajem všetkým požehnanú Veľkú noc.

Zdroj: Fernando Armellini Pasqua Veglia Notte Santa anno B

<https://www.youtube.com/watch?v=rxkR3FkX9Y8>

Preklad: ThLic. Marek Iskra

Archív: <http://rodinabb.sk/liturgia-rodiny/>